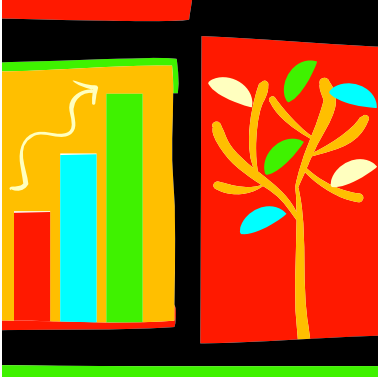

Chủ nhật trời không có mây

Hắn bước vào rạp, đưa mắt nhìn khắp lượt để tìm một chỗ ngồi ưng ý. 9 giờ sáng, rạp thưa người nhưng vì vào trễ nên chỗ ngồi lí tưởng không còn. Hắn nhìn sang góc bên trái thấy còn một hàng ghế trống, tầm nhìn vừa đủ. Hắn đến đó và ngồi xuống. Chủ nhật dài.

Hắn không thích xem phim. Lần đầu tiên hắn vào rạp là vì một cô gái. Hắn thích nàng vì nàng đẹp. Con trai mà, kẻ nào lại không thế! Bộ phim dài và buồn. Hắn nghĩ vậy vì ngay đầu phim đã thấy nước mắt. Hắn xem được một chút thì ngủ mất, bỏ mặc nàng với đôi mắt đỏ hoe. Nàng giận, âm thầm lấy lại cơ hội nàng đã cho hắn trước đó không lâu. Thế là cuộc tình chấm dứt khi hắn chưa kịp nói lời nào. Lần thứ hai hắn đi xem phim là vì con nhỏ bạn thân đang ủ ê vì bị đánh bại trong cuộc thi Karatedo toàn thành. Đúng là con gái, mới thất bại có bấy nhiêu đã nằm bẹp dí trong phòng không chịu gặp ai. Hết cách, hắn đến rạp mua 2 tấm vé một bộ phim mà con nhỏ thích rồi đến nhà năn nỉ nó đi xem. Từ hôm ấy, hắn biết con gái phức tạp, nhưng mà thôi, trước hay sau, sớm hay muộn hắn cũng lại không thể tránh khỏi” sự phức tạp” đó. Hắn tặc lưỡi, con trai mà! Cũng như lần trước hắn ngủ ngay sau đó ít phút. Lần này hắn đi xem phim vì chính hắn. Hắn muốn sống một ngày chỉ

dành riêng cho hắn. Nếu ở nhà, chắc chắn hắn sẽ “được” mẹ la từ sáng đến trưa, xuyên qua buổi chiều, nào là “phòng của con dơ quá, bừa bộn quá, giá vẽ, màu vẽ nằm lung tung trên sàn nhà, dọn dẹp ngay đi”. Tiếp theo là phải tắm cho hai con chó, Milu và Mika. Hắn bực mình vì bà chị của hắn đã dành hết quyền đặt tên nhưng không bao giờ chịu tắm cho chúng, chỉ có biết vuốt ve khi chúng đã được sạch sẽ mà thôi. Hai con chó hình như quý hắn lắm nhưng nếu cứ lặp đi lặp lại mãi một công việc: tắm cho chó, đôi khi cũng làm hắn mệt. Thêm nữa, nếu ở nhà, con nhỏ bạn thân thế nào chẳng gọi điện thoại bảo hắn làm cái này, cái nọ. Tuần nào cũng như tuần nào. Hắn chán. Hôm nay, hắn muốn trốn, tuần sau sẽ lại bắt đầu như cũ. Còn đi gặp mấy thằng bạn, hắn cũng không muốn, tự nhiên hắn muốn được một mình. Có lẽ khi lớn lên, người ta sẽ gặp phải những cảm xúc bất thường. Hắn cũng đã mười bảy còn gì, con trai mà!

Rạp tắt đèn, phim bắt đầu chiếu, hắn ngả người ra sau tựa vào ghế và chăm chú theo dõi. Năm phút rồi mười phút, hắn không thấy gì đáng cười cả nhưng cả rạp thì cười nghiêng ngả. Có lẽ bà chị hắn nói đúng. Hắn là một con lừa chính hiệu. Khi mọi người đã cười chán chê thì hắn mới bắt đầu hiểu ra. Có lần, đang ngồi trong lớp, hắn cười khúc khích, thằng bạn cạnh bên bảo hắn bị điên, hắn quặc lại: Tao không điên, chỉ hơi ngốc nghếch chút thôi. Dần dà, hắn tập cho mình thói quen hiểu nhanh vấn đề nhưng cũng chưa khá hơn bao nhiêu, ví như hồi nãy, khi mọi người ôm bụng cười thì hắn chẳng động tĩnh gì, khi hắn bắt đầu hiểu ra thì mọi người đã cười vì một cảnh phim khác. Hắn thấy hơi ngột, đọc lại tờ bướm trên tay hắn mới biết mình đang xem một bộ phim hài. Bây giờ thì hắn thấy khá hơn rồi. Mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nếu hắn suy nghĩ đơn giản hơn, thế thôi! Hắn cười nhiều, hòa chung với cả rạp. Kể ra mà nói, xem phim cũng có cái thú vị riêng của nó.

Hắn nghe có tiếng khóc, rất to và gần, lại còn thêm cả tiếng nấc, tiếng sụt sịt. Hắn nghe kĩ và ngó lên đằng trước, không phải ở phía này. Vậy là chỉ còn ở hai bên hoặc đằng sau. Hắn muốn nhìn qua nhìn lại để xem người to bằng chừng nào mà tiếng khóc lại to thế, nhưng thấy kì cục, ai lại tò mò những chuyện không đâu. Con trai mà! Hắn tiếp tục nhìn lên màn ảnh nhưng tiếng khóc cứ dội vào tai hắn, to và đều đặn. Hắn khó chịu, vì tò mò thôi, khi không chịu nổi, hắn quay phắt về phía khả nghi nhất. Một đứa con gái, đội cái nón xanh lét, cái áo cũng xanh lét, cái quần màu ngà ngà và đôi giày màu gì, tối quá hắn không nhìn thấy nhưng chắc cũng xanh nốt, đang khóc hết sức thoải mái như trong phòng riêng của mình vậy. Ánh sáng yếu ớt trong rạp vẫn đủ để hắn nhìn thấy những giọt nước mắt lem luốc bám trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, xương xương của cô nàng, chảy xuống, chảy xuống chảy đến miệng mà cô nàng không đưa tay lau đi. Chúng dừng lại ở đó rồi biến mất. Hắn chắc là cô nàng đã giấu nó vào bên trong sau mỗi cái mím môi. Đột nhiên, hắn nhớ đến nàng “của hắn” ngày xưa, nhớ đến con nhỏ bạn thân, nhớ đến bà chị khó tính ở nhà, đến những phản ứng hóa học và hắn chắc rằng con gái được tạo ra từ một phản ứng sai của thượng đế. Hắn quay mặt trở lại màn ảnh, dù sao cũng đã biết chủ nhân của tiếng khóc là ai, xinh phết! Thế là đủ rồi. Nhưng khổ nỗi, mắt hắn xem phim còn trí óc hắn lại chỉ muốn xem cô nàng đang khóc lóc kia. Vì sao con gái khóc, hắn biết lắm chứ, cứ xem bà chị của hắn ở nhà là biết hết. Ôm có một tí: khóc. Con Mika bỏ ăn một bữa: khóc. Cãi nhau với hắn : khóc. Xem phim ma: khóc. Xem phim tình cảm: khóc... Nói chung có vân... vân và vân...vân lí do để con gái khóc nhưng xem phim hài mà khóc thì cô gái đang ngồi cách hắn mấy ghế kia là vô tiền khoáng hậu”.

Một giờ thiếu gần một phút, hắn bước ra khỏi rạp, ngó nghiêng tìm cô nàng ban nãy nhưng không thấy. Hắn đoán là nàng đã lặn đi trước khi bị mọi

người kịp phát hiện ra “cái sự buồn cười” của mình. Hấn ngửa mặt lên nhìn trời, nắng làm mắt hấn nháu lại. Nóng. Nóng làm lông tay, lông chân hấn dựng hết cả lên. Hấn đói. Sáng nay chỉ ăn có một ổ bánh mì, nghĩ đến những món khoái khẩu mà mẹ thường nấu vào cuối tuần, hấn thấy cổ họng mình ướn nhẹp nhưng về nhà thì hấn không muốn. Hấn muốn có một ngày được một mình lang thang như một kẻ không nhà, không cửa, đi khắp thành phố, đến những nơi chưa đến và vẽ tất cả những gì có thể. Nghĩ thế, hấn mỉm cười rồi đi đến trạm xe buýt gần đó. Thật ra, hấn cũng chưa biết là sẽ đi đâu, có thể sẽ lên đại một chiếc “xinh xinh”. Trạm dừng cuối ở đâu, nơi hấn đến sẽ ở đó. Hấn vào trạm và màu “xanh lét” làm hấn sững sờ, cô nàng cũng đang ngồi ở đó. Hấn nhìn một lần, một lần, rồi một lần nữa và thấy nàng quen quen. Hấn chắc chắn là đã gặp nàng ở đâu rồi nhưng ở đâu thì hấn không nhớ. Hấn đâm ra bực mình vì trong hấn nàng chỉ để lại những vết mơ hồ. Một chiếc xe buýt trườn tới. “Có lẽ nên đi” hấn nghĩ vậy rồi đứng dậy. Chiếc xe trườn qua, hấn vẫn đứng đó và nghĩ rằng “Có lẽ nên đợi một chuyến khác”...

Hấn ngồi lại vào chỗ cũ, nhìn dòng người đang trôi đi, nghĩ đến tuổi mười bảy của mình và nghĩ đến chuyện làm quen một đứa con gái. Thực tình mà nói, hấn đã từng làm quen với con gái rồi, từ hồi mẫu giáo lận. Hấn đã tìm đủ mọi cách để được kết thân với con bé có những cái răng sún đen đen lóp bên cạnh. Con nhỏ có những cái kẹo mút mà hấn lại tuổi con kiến nên háms ngọt, dĩ nhiên là hấn cũng được ăn kẹo nhưng đó là ngày xưa, còn bây giờ.... Nghe đâu theo thời gian con gái kiêu lên nhiều lắm. Hấn thở dài, nhiều chuyến xe nữa đã đi qua mà đầu hấn vẫn chưa nghĩ ra cách nào. Cái gió hanh hao làm môi hấn khô đi, cổ họng hấn như cháy lên vì khát và trong khó khăn đầu hấn đã lóe lên một tia sáng, “đã có ai dùng chai nước để làm quen con gái chưa? Nếu chưa hấn sẽ là người đầu tiên”. Hấn thích thú với ý nghĩ

của mình và vụt chạy ra khỏi trạm xe buýt, rồi quay lại với hai chai nước trên tay. Thở một hơi thật dài, thu hết can đảm, hấn bước đến bên cạnh nàng đưa chai nước ra và nói:

- Uống nước đi ! Để mắt nước là không tốt.

Nàng căng mắt nhìn hấn, nhăn mày dò hỏi. Hấn hiểu. “Tại hồi nãy thấy bên đó khóc trong rạp chiếu phim”. Hấn cười, nụ cười méo xệch.

Nàng cầm chai nước và uống một ngụm dài không ngại ngần. “Bên đó cũng thất tình hả? Sao ngồi một mình ở đây?” Hấn lắc đầu, nàng thất tình, chắc là vì thế mà buồn. Nhưng nàng cũng dễ gần đó chứ.

- Bị người ta bỏ có đáng thương không?

Hấn lắc đầu. Nàng cười.

- Có muốn vẽ chân dung không? - Hấn hỏi.

- Họa sĩ à?

- Ừ, nhưng là sau này...

- Vậy thì vẽ. Để làm kỉ niệm lần chia tay đầu tiên.

Nàng lại cười, hấn thấy nàng đẹp. “Chia tay đầu tiên” Hấn trầm nghĩ, đừng lo không có lần thứ hai đâu, hứa mà!

- Uyên đẹp không? - Nàng hỏi một cách tự tin.

Hấn gật đầu đồng ý. Rồi như có một luồng điện xẹt qua, hấn nhớ ra một người đã giẫm lên chân hấn tại cầu thang một hôm nào đó. Khuôn mặt đó và khuôn mặt này... Hấn cười. Ngày mai, hấn sẽ xuất hiện trước cửa lớp của nàng để đưa cho nàng chai nước, ngày mai, ngày mai nữa... Hấn ngược mắt lên nhìn trời. Chủ nhật. Một ngày trời không mây.

Lê Việt Thùy

Sưu tầm: AWMY

Nguồn: MucTim Online

Được bạn: Tổ Tâm đưa lên
vào ngày: 13 tháng 7 năm 2006